



N. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

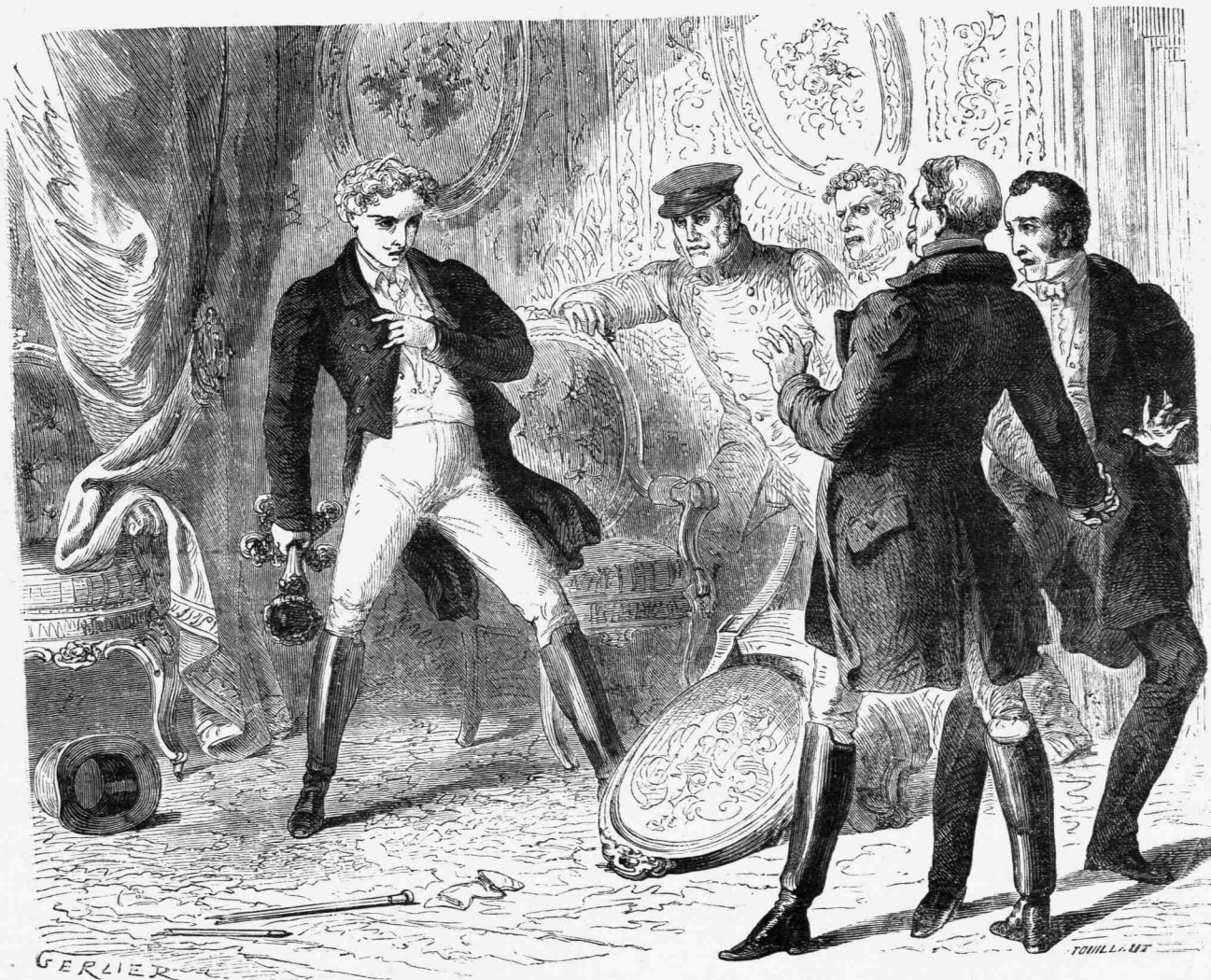
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις
 ** Τ. (συνέχεια). — Α. Πούσκιν : ΠΟΥΛΤΑΒΑ, μετάφρασις Π. Γ.
 Κοκκόλη. — Εὐγενίου Μορέ : ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, μετάφρασις
 Κ. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῷ 15.
 Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.



— Ἀχ! ἐνομιζέτε ὅτι θά με νικήσετε! (σελ 683).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

ΚΖ'

Ὁ κύριος Μωφέρ ἦλθεν ἀκριβῶς περὶ τὴν
 ὀγδόην ὥραν· προσποιήθη ὅτι ἠγνόει τὰ
 διατρέξαντα τῆς νυκτὸς ἐκείνης καὶ ἐδεί-
 χθη πρὸς ἐμὲ προσηνὴς καὶ περιποιητικός·

οὐδέποτε ἡ ἀναισθησία του ὑπῆρξε τοσοῦ-
 τον καταφανής. Ἦμην κατὰ πάντα ἑ-
 τοίμος, ἡ δὲ ἀμαξία ἐπερίμενεν εἰς τὴν θύ-
 ραν, ὅπως μᾶς μεταφέρει εἰς τὸν σταθμὸν
 τοῦ σιδηροδρόμου. Ἀπεχειρέτησα τὸν
 Γράγγερ καὶ κατέβην. Διερχόμενος δὲ
 πλησίον τοῦ μαγειρείου, εἶδον τὸν Βα-
 στιανόν. Πάραυτα, προσποιηθεὶς ὅτι ἤθε-
 λον ν' ἀνάψω τὸ σιγάρον μου, ἐσταμά-
 τησα.

— Ὅλα πηγαίνουν ἐξαίρετα, μοὶ εἶπε
 μετὰ ζωηρότητος. Ἐροδούμην μὴ πάρῃ

μαζὶ του τὸν Μαρτίνον, ἀλλὰ μένει καὶ
 τὸν ἔχομεν εἰς τὰς χεῖράς μας· ὁ γέρω-
 γάτος θά μας δείξῃ χωρὶς ἄλλο τὴν πον-
 τικοφωλιάν. Ὁ Ἀλσάκιος ἔρχεται μ' ἐσᾶς,
 ἢ ἀκολουθήσῃ τὸν κόμητα εἰς τὴν ἐπι-
 στροφὴν... ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ ἐπιστρέ-
 ψῃ. Βοηθήσατέ τον νὰ μὴ σας χάσῃ καὶ
 ἂν σας τύχῃ ἀνάγκη μεταχειρισθῆτέ τον
 εἰς ὅ,τι θέλετε. Ἄν ἡ τύχῃ σας βοηθήσῃ,
 ὥπως ἐλπίζω, ὅταν ἐπιστρέψετε ἐδῶ, νὰ
 καθήσετε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· ἐκεῖ θὰ μά-
 ρετε τὰ νέα...

Ὁ κηδεμών μου ἦτο ἤδη ἐπὶ τῆς ἀμάξης. Ἀναβάν, ἐκάθησα πλησίον αὐτοῦ καὶ ἀνεχωρήσαμεν μετὰ μεγάλης μου δ' ἐκπλήξεως παρετήρησα τοποθετημένον ἐπὶ τοῦ ἀπέναντί μας καθίσματος τὸν ὁδοιπορικόν μου σάκκον.

— Εἶνε ἡ ἀποσκευή σας, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σας ἐρωτήσω ποῦ πηγαίνομεν, κύριε; τῷ εἶπον ψυχρῶς.

— Εἰς Καλσρούχην.

Ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν σιωπῶν. Ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ μετεβαίνομεν πολὺ μακρὰν, ἡσθάνθην ἀνεκλάλητον χαρὰν· θὰ ἐδίδετο ἱκανὸς καιρὸς εἰς τὸν Βασιτιανὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεῦνας του. Ἄλλως τε ἡ ἐκλογὴ τοῦ τόπου ἦτο εὐεξήγητος ἢ μᾶλλον κατάλληλος διὰ τὸν κόμητα, διότι ἐκεῖ εἶχε πολλοὺς φίλους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν ταγματάρχην Δὲ Ζονβάλ, τὸν θεῖον τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ διότι διὰ μίαν τοιαύτην μονομαχίαν ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ μάρτυρας ἐκ τῶν ἐπιστηθιωτέρων φίλων του.

Ἄμα ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἔτι μᾶλλον ἐξεπλάγην, ἰδὼν ἰδιαιτέρην σιδηροδρομικὴν ἀμαξάν, φέρουσαν ὡς ἐπιγραφὴν τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Δὲ Μωφέρ· τοιαύτη πολυτέλεια ἦτο ὅλως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν φιλαργυρίαν του. Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἀνεγνώρισα τὸν λαθρέμπορον, ὅστις εἶχε μεταμορφωθῇ εἰς πλούσιον εὐπατρίδην καὶ ὁ ὁποῖος ἐκάθησεν εἰς τὸ παρακείμενον διαχώρισμα.

Ἐπὶ τέλους ἀνεχωρήσαμεν. Ὁ κύριος Μωφέρ, πάντοτε σιωπηλός, ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδας. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐδυνάμην νὰ καταστείλω τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὴν ἀταραξίαν του ἐκείνην. Συσπειρωθεὶς δὲ εἰς τινὰ γωνίαν, ἀφέθην εἰς τὰς ἰδίας μου σκέψεις. Βεβαίως ἡ μονομαχία αὕτη, μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ κηδεμόνου μου, ἦτο παράδοξον φαινόμενον· ἀλλ' ἡ τύχη οὕτως ὥρισεν· ἐπέπρωτο ἢ νὰ ἐκδικηθῶ ἢ νὰ πέσω θύμα!

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησεν ἐνώπιον ξενοδοχείου τινός.

— Θὰ προγευματίσετε; μοὶ εἶπεν ὁ κόμης· τῶρα πλέον δὲν θὰ φάγωμεν ἢ εἰς Καλσρούχην.

Κατῆλθε τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἐγὼ δὲ τὸν ἠκολούθησα. Πάραυτα δὲ εἶδον τὸν γνωστὸν λαθρέμπορον, ὅστις ἐκάθησε παρὰ πλεύρῳς ἡμῶν, δυνάμενος ν' ἀκούῃ καλλιστα πᾶν ὅ,τι ἐλέγομεν· ἀλλ' ὁ κύριος Μωφέρ δὲν ἐπρόφερεν οὐδὲ λέξιν, φυσικῶς τῷ λόγῳ δὲ τὸν ἐμιμήθη καὶ ἐγώ. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐπανηρχόμην εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ἡσθάνθην ὀλισθαίνοντα εἰς τὴν χεῖρά μου τετριμμένον τινὰ χάρτην. Ἀπεμακρύνθην ἀδιαφόρως βήματά τινα καὶ ἀνέγνωσα:

«Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀμαξοστοιχίας εἶναι φίλος μου. εἶπέτε του τί θέλετε νὰ κάμω εἰς τὸ μέρος ὅπου θὰ καταβῇτε.»

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κώδων ἐσήμεινεν.

— Ὅριστε, κύριε! μοὶ εἶπεν ὁ διευθυν-

τῆς τῆς ἀμαξοστοιχίας, ὅστις ἵστατο πλησίον μου. Ποῦ πηγαίνετε;

— Εἰς Καλσρούχην! ἀπήντησα.

— Τίποτε ἄλλο; μὲ ἠρώτησε χαμηλοφῶνως.

— Τίποτε.

Ἐν τούτοις ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησε. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἐπειδὴ ἡσθάνομην ἀρκετὴν κούρασιν, ἀπεκοιμήθην καὶ δὲν ἐξύπνησα εἰμὴ ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς Καλσρούχην. Ὁ ταγματάρχης Δὲ Ζονβάλ, προειδοποιηθεὶς, φαίνεται, τηλεγραφικῶς, περιέμενε τὸν κόμητα εἰς τὸν σταθμὸν μετὰ τῆς ἀμάξης του. Ὅτε δ' ἐνόμισα πρέπον νὰ τοὺς ἀφῆσω, εἰδοποίησα τὸν κηδεμόνα μου ὅτι θὰ με ἀνέυρισκεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας.

— Ὅχι! ὅχι! ἐλθε μαζί μου, μοὶ εἶπεν ἐπιτακτικῶς.

Ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐφοβέτο μὴ φύγω. Ἡτοιμαζόμεν δὲ νὰ διαμαρτυρηθῶ, ὅτε ὁ ταγματάρχης τοσοῦτον φιλοφρόνησε μοὶ προσέφερε τὴν φιλοξενίαν του, ὥστε ὑπεχώρησα καὶ ἐσιώπησα· δὲν ἠθέλησα νὰ φανῶ ἀγροῖκος ὅπως ὁ κηδεμών μου. Πάντα ταῦτα ἔλαβον χώραν τοσοῦτον ταχέως, ὥστε δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ σκεφθῶ διὰ τὸν λαθρέμπορον· ὅτε δὲ ἡ ἀμαξία ἐξεκίνησε, τότε ἐσυλλογίσθην ὅτι πιθανὸν νὰ μας ἔχανε, διότι ἡ ἀμαξία ἔβαινε δρομαίως. Ἐκλίνα ἀδιαφόρως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θυρίδα· διηρχόμεθα ἔρημὸν τινὰ δενδροστοιχίαν. Οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ἀμαξία μᾶς ἠκολούθει.

Ἐταράχθην μεγάλως διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο συμβάν· τίνι τρόπῳ θὰ ἐπανεύρισκε τὰ ἴχνη μας ὁ σύντροφος τοῦ Βασιτιανού; Οὐχ ἦττον ἠλπίζον ὅτι μ' εἶχεν ἀκούσει· προσφέροντα τὸ ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας καὶ ὅτι κατὰ πάσαν πιθανότητα θὰ μετεβαινεν ἐκεῖ νὰ κατοικήσῃ· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο μία ἀπλὴ πιθανότης. Εἰς ἐπίμετρον δὲ πάντων, ἡ ἀμαξία ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ δρομαίως καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠλπίζον ὅτι θὰ κατάρθου νὰ μας φθάσῃ. Ὁ κόμης συνωμίζει μετὰ τοῦ κυρίου Δὲ Ζονβάλ περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων· ἐκ δὲ τῆς ὁμιλίας των ἠννόησα ὅτι ὁ ταγματάρχης εἶχε προειδοποιηθῇ ἐγκαίρως· οὐδὲν ἦτσον οὐδέτερος ἐξ αὐτῶν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησεν ἐνώπιον ὠραιστάτης καὶ κομψῆς οἰκίας. Μόλις κατῆλθον, ἤκουσα ὀπισθεν τῆς ἀμάξης κρότον βημάτων καὶ, στραφείς, ἀνεγνώρισα τὸν λαθρέμπορόν μου. Τότε πλέον ἀνέπνευσα.

Ἐν τούτοις εἰσῆλθοντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Δὲ Ζονβάλ, ὅστις μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὰ ὠρισμένα δι' ἡμᾶς δωμάτια· παρετήρησα δὲ ὅτι, διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔπρεπε νὰ διέλθω ἐξ ἐκείνου τοῦ κηδεμόνου μου. Δὲν ἐδυνάμην νὰ μὴ μειδιάσω διὰ τὰ προφυλακτικὰ ταῦτα μέτρα.

— Τὸ δεῖπνον εἶνε ἑτοιμον, μᾶς εἶπεν ὁ ταγματάρχης, σὰς περιμένω κάτω.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, εἰσῆλθοντες εἰς κομψότατον ἐστιατήριον, τοῦ οἴου ἡ

γερμανικὴ καθαριότης δὲν ὑστέρει τῆς παρισινῆς πολυτελείας. Τὰ ἐδέσματα, ἀτινα ἦσαν παρατεθειμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης, μοὶ ὑπέμνησαν μοιραίως τὰς ὠραίας καὶ ἀμερίμους ἡμέρας, τὰς ὁποίας διῆλθον ἐν Ἀϊδελδέργῃ· ἀλλὰ πάραυτα μ' ἐξήγαγε τῆς ρέμβης μου ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις νέας τινός, τῆς ὁποίας ἡ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ὁμοιότης μὲ κατέπληξεν.

— Ἐρμανζιλίδη, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Ζονβάλ παρουσιάζων με εἰς αὐτήν, ὁ κύριος βαρὼνος Ἀνδρέας Δ' Ὁρβάχ.

Ἀπέδωκα μετὰ συστολῆς τὸν χαιρετισμόν, τὸν ὁποῖον αὕτη περίφοβος μοὶ ἀπέτεινεν· ἀλλὰ δὲν ἐδυνάμην νὰ μὴ ἐρυθρίασω, ἀναμνησθεὶς ὅτι μεθ' ὅλως ἀναρμόστου τρόπου εἶχον ἀρνηθῇ τὴν χεῖρά της.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δεῖπνου ἅπαντες σχεδὸν ἤμεθα σιωπηλοί· ἐνόμιζέ τις ὅτι ἀόριστός τις ἀνησυχία ἐπέβη τὰ στήθη μας. Ἡ δεσποινὶς Δὲ Ζονβάλ ἐκάθητο πλησίον μου, πολλάκις δὲ εἶδον αὐτὴν παρατηροῦσάν με μετὰ βλέμματος θλιβεροῦ ἅμα καὶ περιέργου· καὶ τότε ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἐν πλήρει γνώσει τοῦ ἀπερποῦς τρόπου, μεθ' οὗ ἠρνήθην ἄλλοτε τὴν χεῖρά της, καὶ ἤρχισα ἔτι μᾶλλον νὰ ταράσσωμαι.

Μετὰ τὸ δεῖπνον μετέβημεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ κηδεμών μου καὶ ὁ ταγματάρχης ἐκάθησαν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ ἤρχισαν συνομιλοῦντες χαμηλοφῶνως· ἡ δὲ δεσποινὶς Δὲ Ζονβάλ ἔλαβεν ἐν ἐργόχειρον καὶ ἐκάθησε πλησίον αὐτῶν.

Δὲν ἠθέλησα νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκάθησα μακρὰν αὐτῶν, ἀπέναντι τραπέζης τινός, ἐφ' ἣς ἔκειντο διάφορα λευκώματα, τὰ ὁποῖα ἤρχισα νὰ φυλλολογῶ μηχανικῶς· ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτον λαθραῖα βλέμματα ἐπὶ τῆς δεσποινίδος Δὲ Ζονβάλ, τὴν ὁποίαν, μετ' ἐπισταμένην ἐξέτασιν, δὲν εὕρισκον ποσῶς ὁμοιάζουσιν πρὸς τὴν ἀνάδοχόν μου, ὅπως πρὸ ὀλίγου εἶχον νομίσει· οὐδὲν ἦτσον ἦτο λίαν θελκτικὴ, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου της ἀπεικονίζετο ἡ ἄκρα τῆς ψυχῆς της ἀγαθότης· ἀλλὰ, καίτοι ἦτο δεκαοκταετής, ἐφαίνετο μεγαλειτέρα τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς μάτην δὲ ἀνεξήτουν ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὰς ἀγνάς καὶ ἐνθέρμους ἐκείνας ἐμπνεύσεις, τὴν ποιητικὴν ἐκείνην αἴγλην, τῆς ὁποίας τὴν ἀνταύγειαν ἐφύλαττον μυστικῶς ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Μετ' ὀλίγον ἔφερον τὸ τέλει, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη μοὶ προσέφερεν. Ἀποῦ δ' ἔπιον αὐτό, ὁ κύριος Μωφέρ καὶ ὁ φίλος του μετέβησαν εἰς παρακείμενον δωμάτιον, οὕτω δ' ἐμείναμεν μόνοι· τότε ἐπλησίασα πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἐρμανζιλίδη καὶ τῇ ἀπέτεινα λέξεις τινάς, εἰς τὰς ὁποίας αὕτη ἀπήντησε μετὰ τοιαύτης φιλοφροσύνης, ἥτις μοὶ ἐφάνη ὀλίγον βεβιασμένη· τὸ πρόσωπόν της ἔλαβεν αἴφνης ὄψιν μελαγχολικὴν καὶ μοὶ εἶπε μετὰ ταχύτητος:

— Τὸ παράθυρον ἔχει τὴν θέαν πρὸς τὸν κήπον, ἡ κλεῖς τοῦ κήπου κρέμαται εἰς τὰς κιγκλίδας· φύγετε τὴν νύκτα ταύτην!

Τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου διὰ

τὴν προειδοποίησιν ταύτην, ὥστε ἔμεινα ἀκίνητος, ὡς εἰ κεραυνόπληκτος· αὕτη δέ, θέσασα τὸν λιχανὸν ἐπὶ τῶν χειλέων της, μοι ἐπέβαλε σιγὴν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ κύριος Μωφέρ ἐπὶ πᾶν ἦλθε.

— Πιστεύω ὅτι θὰ μας συγχωρήσῃς ἂν σε ἠναγκάσαμεν νὰ μείνῃς τόσον ἀργά, ἀγαπητή μου Ἑρμανζίλδη, τῇ εἶπεν· ἐπειδὴ δὲ πιθανὸν νὰ μὴ σε ἴδω αὖριον, σὲ ἀποχαιρετῶ ἀπόψε.

Ὑπεκλίθην καὶ ἐγὼ ἐν σιωπῇ, εὐχαριστήσας αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός· μοι ἀπήντησε δι' ἀκατανοήτου τινὸς νεύματος, τὸ ὁποῖον ἐξέλαβον ὡς παρακλήσιν, καὶ ἠκολούθησα τὸν κηδεμόνα μου, ὁ ὁποῖος προηγείτο τοῦ κυρίου Δὲ Ζονβάλ, ὅστις μᾶς ἀφῆκε μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν τῶν δωματίων μας. Ἐκρίνα τότε καλὸν νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τοῦ κόμητος.

— Ὁ ταγματάρχης θὰ σας χρησιμεύσῃ βεβαίως ὡς μάρτυς, κύριε, τῷ εἶπον. Δὲν πρέπει νὰ γράψω κ' ἐγὼ εἰς δύο φίλους μου, τοὺς ὁποίους ἔχω ἐνταῦθα, ὅπως τοὺς παρακαλέσω νὰ μοι χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες;

Ἦγειρε μετὰ ζωηρότητος τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμήν ἀκίνητος· ἤθελεν εἶπει τις ὅτι ἡ ἀταραξία μου τὸν ἐξέπληττεν.

— Κοιμήσου ἡσυχος, μοι ἀπήντησε μετ' ὀλίγον, ἐγὼ ἀναλαμβάνω ὅλα.

— Καὶ κατὰ ποῖαν ὥραν πρέπει νὰ ῥ-μαι ἔτοιμος;

— Εἰς τὰς ἑπτὰ, ἂν θέλῃς...

Τῷ ἔνευσα καταπρατικῶς καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Μόλις εἶδον τὸ παρῶν, ἀνεμνήσθην τῆς παραδόξου συμβουλῆς τῆς δεσποινίδος Δὲ Ζονβάλ. Ἐνόμισα ὅτι θὰ ἠννόησεν ἔκ τινος λέξεως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μονομαχίας καὶ ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον μου μὲ εἰδοποιεῖ περὶ τούτου. Ἀλλὰ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ σκέπτομαι περὶ τοιούτων λεπτολογιῶν. Ἡ φοβερὰ στιγμή ἤγγιζε· μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ ἐπραγματοποιοῦν τὰ σχέδιά μου καὶ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ κόμης θὰ διέφευγε τῶν χειρῶν μου, ἤλπιζον ὅτι ὁ Βαστανὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν θὰ ἀνεκάλυπτον τὸ καταφύγιον τῆς Ἀρτέμιδος.

ΚΗ'

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε ζωηρὸς καὶ ἀκτινοβόλος, τὸ δὲ ἔδαφος ἦτο ξηρὸν καὶ ὁ ἀήρ δροσερός.

Ὁ ὕπνος τῆς νυκτός μὲ ἀνεκούφισεν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἤρχισα πάλιν νὰ σκέπτομαι. Τὰς ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις τῆς προτεταίας διεδέχθη ἡ βαθεῖα ἐξέτασις τῆς συνειδήσεώς μου, προηγούμενη συνήθως τῆς κριτικῆς στιγμῆς, καθ' ἣν πρόκειται νὰ προβῇ τις εἰς ὀριστικὴν καὶ ἀνέκκλητον ἀπόφασιν. Ἐντὸς ὀλίγου ἐμελλον ἴσως νὰ φονεύσω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ μου εἶχεν ὀρίσει πλησίον μου ὡς ἀντικαταστάτην του, καίτοι δὲ ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς ἄθλιον καὶ προδότην, οὐχ ἡττον ἡκουον εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας μου τὴν μεγάλην καὶ ἡχηρὰν τῆς φι-

λανθρωπίας φωνήν, ἥτις ἀντηχεῖ εἰς τὰς καρδίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τῶν θηρίων. Οὐδὲν ἦσσαν δὲν ἔπρεπε νὰ δειλιάσω, διότι ἡ ζωὴ τῆς Ἀρτέμιδος ἐξηρτάτο ἐκ τῶν χειρῶν μου· ἔπρεπε νὰ καταφέρω τὴν θανάσιμον πληγὴν, τυφλός, ὅπως ἡ τύχη.

Ἐλαφρὸς τις θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ἠνέφξα καὶ εἶδον εἰσερχόμενον τὸν κύριον Δὲ Ζονβάλ, ὅστις ἦλθεν, ὡς μοι εἶπεν, ὅπως μ' ἐρωτήσῃ ἂν εἶχον ἀνάγκην αὐτοῦ ἢ ἄλλου τινός. Τὸν ὑψαρίστησα ἀπὸ καρδίας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν παρετήρησα ὅτι ὁ κηδεμὼν μου ἐνεδύετο.

— Ἀ! ἡγέρθης; μοι εἶπε· περίμενε, μετὰ ἔν λεπτὸν θὰ ῥ-μαι ἔτοιμος.

Ἐσκέφθην νὰ ἐξέλθω ὅπως ἴδω ἂν ὁ λαθρέμπορός μου ἦτο εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἐ! λοιπὸν ποῦ πηγαίνεις; μοι εἶπεν ὁ κόμης μετὰ τραχέως τόνου, ὅστις μοι ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν.

— Διάβουλε! ἐξέρχομαι, κύριε. Φοβεῖσθε μὴ φύγω;

— Ἰσως, ὑπέλαβεν. Ἀλλ' ὡς τε περιμένω ἓνα κύριον καὶ θέλω νὰ ῥ-μαι παρών.

Ἐδῆξα τὰ χεῖλη διὰ νὰ μὴ ἀπαντήσω.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν ὤπηρετῃς τις εἰσῆλθε καὶ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ κυρίου του.

— Εἶπέ του νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, εἶπεν ὁ ταγματάρχης.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Μωφέρ, ἃς ἔλθῃ ἐδῶ, θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ συνομιλήσωμεν εὐκολώτερον... Εἶνε μόνος;

— Μαζὶ μὲ ἄλλους δύο κυρίους, ἀπήντησεν ὁ ὤπηρετῃς.

— Πηγαίνω νὰ τον παρακαλέσω ν' ἀναβῇ, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Ζονβάλ.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ὑπέθετα ὅτι ἦσαν οἱ μάρτυρες. Ὅθεν ἐκάθησα ἐπὶ τινος σκίμπος καὶ ἔλαβον ὕψος ἀμέριμον καὶ ἀδιάφορον, θελήσας διὰ τούτου ν' ἀποδείξω ὅτι ἤμην διατεθειμένος ν' ἀφῶσω εἰς αὐτοὺς νὰ κανονίσωσι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν ὁ ταγματάρχης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἀτόμου τινός, τοῦ ὁποῖου τὸ φιλομειδὲς καὶ γαλήνιον πρόσωπον δὲν ἀπεδείκνυε ποσῶς ὅτι θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ παραστῇ ὡς μάρτυς εἰς μονομαχίαν μέχρι θανάτου.

Ὁ κηδεμὼν μου ἔτρεξεν εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ, τῷ προσέφερεν ἔδραν τινὰ καὶ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ὁ φίλος μου κύριος Δὲ Ζονβάλ, τῷ εἶπε γερμανιστί, σὰς ἐπληροφόρησε βεβαίως, κύριε, περὶ τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων;

— Ναί, κύριε, ἀπήντησεν ὁ νεωστὶ εἰσελθὼν, ὅστις μὲ παρετήρει μετ' ἄκρας περιεργίας.

— Τώρα δὲν μοι μένει ἄλλο τι, ἐξηκολούθησεν ὁ κηδεμὼν μου, εἰμὴ νὰ σας ἐκθέσω τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι μὲ ἠνάγκασαν νὰ λάβω τὸ ἐσχατον τοῦτο μέτρον καὶ δυνάμει τίνος δικαίωματος ἐνεργῶ τοιοῦτοτρόπως. Ἰδοὺ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα μετεφράσθησαν εἰς τὴν γερμανικὴν

καὶ ἐπεθεωρήθησαν παρὰ τῆς ἡμετέρας πρεσβείας.

Καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ δύο ἢ τρία φύλλα ἐνσήμου χάρτου, τὰ ὁποῖα ὁ κύριος ἐκεῖνος ἀνέγνωσε μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

Πρὸς στιγμήν ἐνόμισα ὅτι ἐμάντευσά περὶ τίνος ἐπρόκειτο· ἐπειδὴ ὁ κόμης ἦτο κάτοχος διαφόρων κτημάτων ἐν Γερμανίᾳ, εἶχε προσκαλέσει τὸν δικηγόρον του, ὅπως, ἐνεκα τῆς μελετωμένης μονομαχίας, ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὸν τὰ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα τῆς κυριότητός του.

Ἠγέρθην, ὅπως ἀποσυρθῶ.

— Μείνε, μοι εἶπεν ὁ κηδεμὼν μου, ἔχον ἐμὴν ἀνάγκην τῆς παρουσίας σου... Ἀλλ' ἐν πρώτοις, προσέθηκε, σοὶ παρουσιάσω τὸν κύριον δόκτωρα Σχούλτς.

— Ἐλπίζω, κύριε, μοι εἶπε τότε ὁ δόκτωρ, ὅτι θὰ με θεωρήσῃτε ὡς εἰλικρινῆ φίλον σας καὶ ὅτι ἡ φιλοξενία μου θὰ σας εὐχαρίστησῃ ἀρκούντως.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἐψιθύρισα.

— Τοῦτο σημαίνει, ἀγαπητέ μου, ὑπέλαβεν ὁ κηδεμὼν μου, ὅτι ὑποβάλλεσαι εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ἱατροῦ τούτου, ὁ ὁποῖος ἐπεφορτίσθη νὰ σε θεραπεύσῃ ἐντελῶς.

— Δέν σας ἐννοῶ, κύριε...

Ἐνόμισα πρὸς στιγμήν ὅτι ἤμην ἔρμαιον πλάνης, ἀπάτης τῆς φαντασίας...

— Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ καθαρὸν. Εἰσαὶ παράφρων καὶ θέλω νὰ μεταχειρισθῶ ὅλα τὰ μέσα, ὅπως σὲ θεραπεύσω.

— Καὶ θέλετε νὰ με κλείσῃτε εἰς τὸ φρενοκομεῖον, χωρὶς τὴν θέλησίν μου; ἀνέκραξα πλήρως ἀγανακτήσεως.

— ὦ! ὅσῳ δι' αὐτὸ δέν σ' ἐρωτῶ. Σὲ ἐμπιστεύομαι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου ἱατροῦ, κατόπι τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ συμβουλίου.

— Καὶ νομίζετε ὅτι θὰ ὑποφέρω τοιαύτην ἀτιμίαν;

— Καὶ ἐγὼ σὲ βεβαίως ὅτι ἔλαβον τὰ μέτρα μου, ὅπως ἐξασφαλίσω τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θελήσεώς μου. Οὕτω λοιπὸν πᾶσα ἀντίστασις εἶνε περιττή. Μὴ ἐξάπτεσαι καὶ προσπαθήσων νὰ σχηματίσῃ καλὴν ἰδέαν περὶ σοῦ ὁ κύριος Σχούλτς, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ σας παραλάβῃ. Ἐτοιμάσου, θὰ σας συνοδεύσω κ' ἐγὼ μέχρι τῆς οἰκίας του.

— ὦ! δέν θὰ με ὀδηγήσῃτε ἕως ἐκεῖ ζῶντα, σὰς τὸ ὀρκίζομαι!

Καί, ὀπισθοχωρήσας αἰφνης, διότι ἤμην περικυκλωμένος ὑπ' αὐτῶν, ἐπήδησα εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου, ἀπόφασιν ἔχων ν' ἀντιστῶ, ἔστω καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς μου.

— Ἐλθέ, ἐλθέ, κύριε, μοι εἶπεν ὁ ἱατρός μετὰ τοῦ τόνου ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται, ὅσῳς ἀποτείνονται πρὸς παράφρονες, ἔσο λογικώτερος...

— Ἀρκεῖ! διέκοψεν ὁ κόμης, ποῦ εἶνε οἱ ἄνθρωποι σας! Πρέπει νὰ τελειώσῃ πλέον ἡ γελοία αὕτη σκηνή.

Ἐπεται συνέχεια.